

Det ville tværtimod være udtryk for sund fornuft.

Sådan ville man da også gøre i enhver almindelig familie, hvis man kom ud for indkomsttab. Så måtte Volvoen, bjerne og smøgerne selvfølgelig ryge, før man holdt op med at købe mad og tøj til børnene. Fødselsdagsgaverne til familien og vennerne måtte naturligvis vige, for at familien selv kunne få råd til den nødvendige tandlægebehandling. Familie og venner ville naturligvis også få at vide, at der ikke længere var råd til at invitere på dyre middage eller have overnattende gæster, og ferierejserne til udlandet måtte naturligvis vige til fordel for renterne og afdragene på huset.

Det er sådan, den almindelige dansker opfører sig, det er sund fornuft, og den almindelige dansker har ret til at stille de samme fornuftige krav til staten.

Finansministeren og den øvrige regering burde tvangsanbringes i erhvervspraktik hos en almindelig dansk familie på lavindkomst; det kunne de lære noget af. De ville finde ud af, at selv danskere med små indkomster gerne yder en skærv til nødlidende i andre lande gennem private hjælpeorganisationer.

Ulandshjælp skal være et udtryk for danskerens personlige vilje til at hjælpe medmennesker i nød og ikke et prestigeagtigt markedsføringsymbol, som ministre kan prale med over for andre landes regeringer. Derfor bør Danida nedlægges, og offentlige pengegaver i milliardklassen, som ofte går i de forkerte lommer, kan stryges.

Der er også milliarder af kroner at spare på udlændingeområdet. Regeringen har valgt de dyre løsninger, hvor folk med pengepungen i orden har kunnet søge til Danmark i sikker forvisning om livsvarig forsørgelse. I stedet kunne vi for blot en brøkdel af pengene have hjulpet flygtningene tættere på det område, de var flygtet fra.

Flygtningepolitikken skal ikke indrettes, så vi filtrækker så mange flygtninge som muligt; det tjener kun de professionelle behandlere i organisationerne som Dansk Røde Kors og Dansk Flygtningehjælp. Disse lobbyister udøver et kolossalt pres på regering og Folketing for at undgå, at flygtninge sendes hjem, hvor de kommer fra, selv om der er fred.

Flygtningene skal naturligvis sendes hjem, så de kan medvirke til at genopbygge deres eget land; det manglede bare. De skal ikke gøres til indvandrere i Danmark. Danmark er ikke og

skal aldrig blive et multietnisk samfund. Vil fremmede blive i Danmark, må de indrette sig efter vores regler og vores kultur; det er ikke os, der skal ændre adfærd. Et gammelt udtryk siger: Skik følge eller land fly. Det kan Fremskridtspartiet tilslutte sig.

Rockerkriminaliteten skaber store problemer i det danske samfund. Det er ikke nyt, men det er blevet meget værre, og nu må problemet løses, inden uskyldige mennesker bliver slået ihjel i gangsteres interne krydsild. Det må være muligt at samle et politisk flertal, der simpelt hen gør det muligt at tvinge rockerne væk fra beboede områder, så faren fjernes for deres naboer. Uskyldige danskere skal ikke lade livet i rockerkrig med bilbomber og maskingeværdueller. Det er et mirakel, at uskyldige mennesker endnu ikke er omkommet.

Fremskridtspartiet er meget glad for, at regeringen endelig har besluttet, at der skal gribes ind, og vi vil gøre alt, hvad vi kan for at bakke regeringens forslag op, så længe de er i overensstemmelse med grundloven og menneskerettighedskonventionerne.

Men vi skal også udstyre politiet med nogle flere beføjelser, og vi skal sikre, at forsvarets våbendepoter ikke er så usikre, at man vader ind og forsyrer sig med skydevåben og håndgranater, som om det var en slikbutik. På det punkt vil regeringen, hvis den ellers viser handlekraft, få al den opbakning, den har brug for, fra Fremskridtspartiet. Men tør regeringen ikke selv fremsætte de nødvendige forslag, vil Fremskridtspartiet gøre det. Fremskridtspartiet vil simpelt hen ikke acceptere yderligere forsinkelser med hensyn til sikring af, at almindelige borgere kan bevæge sig i sikkerhed i deres bolig og på gaderne.

Men rockerproblemerne må aldrig fjerne opmærksomheden fra de grundlæggende problemer, nemlig den stigende kriminalitet, især stigningen i de grove voldsforbrydelser. Derfor skal politiet have langt bedre arbejdsvilkår, ligesom politistyrken bør forøges. Politiet skal være synlig i gadebilledet igen.

Reglerne om varetægtsfængsling skal strammes, og straffen for gentagne forbrydelser skal i sig selv betyde skærpet straf. Når dommerne ikke kan finde ud af bruge strafferammerne i straffeloven på en fornuftig måde, må Folketinget træde til. Det sker lettest ved at hæve minimumstraffen. Derved tvinges dommerne til at handle i overensstemmelse med den almindelige retsbevidsthed. Dømte forbrydere skal sen-